

++++++
Informace o Chartě 77 - ročník čtvrtý /1981/ - č.1.

od 2.prosince 1980

do 7.ledna 1981

=====

Dopis Charty 77 redakci Rudého práva	1
Dopis Charty 77 presidentu republiky.....	1
Dopis vojenské prokuratuře.....	2
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných:	
Sdělení č.221 /trestní stíhání J.Bárty/.....	3
Sdělení č.222 /případ J.Hettlera,S.Koláře, A.Kunrta a V.Procházky/.....	4
Sdělení č.223 /propuštění J.Sabaty a jeho nucený odjezd do Brna/.....	7
Sdělení č.224 /rozsudek nad D.Šinoglovou potvrzen/.....	7
Sdělení č.225 /Jiří Gruntorád ve vazbě/.....	8
Dopis argentinskému velvyslanectví.....	8
Dopis divadlu Orange Tree.....	9
Naléhavá výzva pro světovou veřejnost.....	11
Dopis V.Malého vojenské prokuratuře.....	9
Stručná poznámka k opozici v Sovětském svazu.....	11
Odvolení podpisu pod Chartou 77.....	13
Zpráva pro přítele odsouzených-prosinec.listopad.....	13
Krátké zprávy	
++++++	

"Paralelní Madrid".....	19
Koncert na podporu Charlie Soukupa.....	20
Manifestace za Václava Havla.....	20
=====	

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty77

Adresa: Petr Uhl,Anglická 8,Praha 2
 Anna Šabatová,Anglická 8,Praha 2

++++++

Redakce Rudého práva
Na poříčí 30
Praha 1

Protestujeme proti zlovolnému řazení Charty 77 mezi nepřátele socialismu, jak je obsaženo v článku "Spatně skrývaná přání", který jste otiskli dne 6.12.1980.

Hlavně a především vyslovujeme své zlepšení nad tendencí uvedeného článku, který výslovně tvrdí, "že se v celé podstatě opakuje, co se již odehrálo" a chce navodit dojem, že současné události v PIR jsou a budou obdobou československých událostí z r. 1968.

Jednotlivé formulace i celkové vyznění článku obsaženého v oficiálním československém tisku nás nutí k prohlášení, že i ve vztahu k Polské lidové republice hájíme právo národu na sebeurčení, které podle Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech/zák. 120/76Sb./ "na základě tohoto práva určují svobodně svůj politický statut a svobodně uskutečňují svůj hospodářský, sociální a kulturní vývoj".

I nadále budeme trvat na principu vyjádřeném v Závěrečném aktu konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě, podle něhož zúčastněné státy budou vzájemně respektovat svou svrchovanou rovnost a individualitu... žádné zdůvodnění nemůže posloužit k ospravedlnění uchýlení se k použití síly či hrozby silou v rozporu s tímto principem.

Praha 8.12.1980

Marie Hromádková Miloš Rejchrt
mluvčí Charty 77

Prezidentu republiky ČSSR
Vládě ČSSR
Federálnímu shromáždění ČSSR

Obracíme se na Vás v souvislosti s událostmi, které naše široká veřejnost sleduje s napjatou pozorností.

V PLR již několik měsíců probíhá proces společenské obnovy. Po-
zitivní síly tohoto národa a jeho politického a státního vedení
se dohodly na konstruktivním řešení závažných problémů hospo-
dářských i celospolečenských, které se hromadily po řadu let.
V tomto procesu projevují rozvahu a občanskou zodpovědnost, ji-
miž vzbuzují uctu široké světové veřejnosti. Posavadní vývoj v
PLR je povzbuzením pro všechny, kdo usilují o mírové a demokra-
tické řešení problémů současného světa a je také zárukou toho,
že i kritickou situaci je polský národ schopen řešit vlastními
silami, jak to potvrzuje jeho představitelé i řada státníků jin-
ých národů. Plně sdílíme tento názor a jsme proto zneapojeni
jevy, které nasvědčují snahám zasahovat zvenčí do dění v PLR,
a to zvláště tehdy, setkáváme-li se s nimi uvnitř naší republiky.
Jde tu především o obsah i tón projevů čs. sdělovacích prostřed-
ků, informujících veřejnost, která nemá možnost ověřit si skutečný
stav věcí. Zkresleně ličí jednotlivé události i celý proces ob-
novy, zamlčují důležitá fakta, vyvolávají averzi vůči polskému li-
du a jeho dělnické třídě, napadají ty polské síly a jejich před-
stavitele, s nimiž státní a stranické vedení v partnerském dia-
logu hledá optimální řešení současné situace. Útočí na předsta-

vitele KORU-KSS, kteří prokazují i v současné době pozitivní vztah k polskému společenskému zřízení i k jeho spojeneckým svazkům a přičinují se o to, aby proces obnovy probíhal pokojnou cestou. Výpadu čsl.sdělovacích prostředků nejsou ušetřeni ani představitelé polského dělnického hnutí a nepřímo či přímo jsou napadáni i polští ústavní činitelé.

Tento přístup čsl.sdělovacích prostředků dezorientuje naši veřejnost, poškozuje přátelské vztahy našich národů a je v rozporu s normami i všeobecnými etickými zásadami mezinárodních vztahů a naznačuje snahu zasahovat do polských záležitostí i jinými prostředky.

Naše veřejnost je znepokojena tím, že bez jakéhokoli vysvětlení oficiálních míst se setkává s řadou příznaků svědčících o přesunech vojenských útvarů k polským hranicím. V souvislosti s tím se vynořují v naší veřejnosti obavy, že by čeští a slovenští lidé měli v POLSKU prolévat svou krev i krev polských bratří.

Nepochybujeme, že i pro tento vztah našeho státu k současnemu dění v PIR jsou závazné podpisy ustavních představitelů naší republiky na Závěrečném aktu KBSE v Helsinkách, podle něhož "zúčastněné státy budou vzájemně respektovat svou svrchovanou rovnost a individualitu" a který výslovně potvrzuje, že "zádné zdůvodnění nemůže posloužit k ospravedlnění uchýlení se k použití síly, či hrozby silou v rozporu s tímto principem". To ostatně vyplývá z řady dalších mezinárodních závazků, mj. z Charty OSN a Varšavské smlovy.

Kromě toho i historická zkušenost našich národů dokládá, že násilný zásah zvenčí neřeší vnitřní problémy země, naopak je prohlubuje i zostřuje a navíc i zatěžuje budoucí generace nenávistí a vinou. Domníváme se proto, žeuklidnění naší veřejnosti, k podpoře nadějných a pozitivních jevů polského společenského dění i k přátelství mezi našimi národy by přispělo jednoznačně vyjádření čs.ustavních činitelů, že CSSR nebude žádným způsobem zasahovat do svobodného vývoje PIR.

Praha, 14. prosince 1980

Marie Hromádková
mluvčí Charty 77

Ladislav Lis
člen kolektivu Mluvčích CH 77

Miloš Rejchrt
mluvčí CH 77

Vojenská generální prokuratura
nám. Hrdinů 1500
Praha 4-Pankrác

=====
Panu prokurátoru,
dne 10.12.1980 ve 21.15 hod. vtrhla do bytu Anny Šabatové, manželky vězněného Petra Uhla, v Anglické ul. č. 8, Praha 2, skupina příslušníků StB doprovázená dvěma uniformovanými příslušníky VB. Policisté vnikli do kuchyně, kde sedělo u čaje šest přátel Anny Šabatové, příslušníci StB převrhli odpadkový koš a vzniklý nepořádek pohotově vyfotografovali. Též fotografovali všechny přítomné papíry ležící na stole. Hrubým způsobem vynucovali předložení občanských průkazů a na dotazy, zda mají oprávnění ke vstupu do bytu a k domovní prohlídce a z jakého důvodu zasahují, ostentativně neodpovídali. Někteří z přítomných byli nuceni ukázat a vyndat obsah svých tašek. Policisté k vynutým písemnostem z tašek přiložili občanské průkazy a vše vyfotografovali na kuchyňském stole. Poté odváděli přítomné přes jejich protesty do připravených vozů a odváželi je do Bartolomejské ul. č. 2: Jarmilu Bělikovou, JUDr. Josefa Danisze, Zinu Freuadovou, dr. Martina Hyblera,

Václava Malého, Věru Vránovou a Annu Šabatovou, která byla odvedena jako poslední. Policisté však setrvali jestě v bytě a sebrali různé písemnosti/mj. poslední dopis Petra Uhla z vězení/ a knihy, které našli na stolech a na skříních. Shodili též skřínku na léky a některé léky rozobili. Předvedení občané museli stát v koutech vstupní haly budovy Správy SNB a asi jednu hodinu čekat na své vyšetřovatele. Předmětem výslechů a důvodem pozdějsího zadržení na 48 hodin bylo udajné podezření z trestného činu pobuřování podle §100 tr.z., a udajné používání drog v bytě Anny Šabatové. Anna Šabatová byla po hodinovém výslechu propuštěna /je matkou dvou malých dětí, které mezitím zůstaly doma samy!/. Po půlnoci byl ještě ze svého bytu přiveden Ladislav Lis a z bytu Anny Šabatové katolický kněz František Lízna, kam přišel v době, kdy už byla uvnitř policie. Oba byli zadrženi na 48 hodin.

Ve čtvrtek 11.12.1980 při odpoledním výslechu fyzicky napadli dva vyšetřovatelé katolického kněze Václava Malého. Bili jej do slabin, žaludku, žeber, dolní čelisti a nosu a přestali teprve ve chvíli, kdy začal Václav Malý krvácat. Kromě jiných urážek vyslechl Václav Malý z úst příslušníků StB, že je "zkurvenej jako Wojtyla".

V pátek 12.12.1980 byli všichni zadržení po 48 hodinách propuštěni. Václav Malý byl propuštěn až po 50 hodinách.

Zádáme Vás, abyste přešetřil nezákonné postupy příslušníků SNB, kteří zneužívají své pravomoci k brutálnímu zastrašování čsl. občanů.

V Praze 23.12.1980

mluvčí Charty 77: Marie Hromádková vr.
Miloš Rejchrt vr.

Vyřizuje Anna Šabatová, za Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných, Anglická 8, Praha 2

Sdělení č.22: /trestní stíhání pátera Josefa Bárty/

Dne 18. listopadu 1980 provedly policejní orgány v Liberci paralelně domovní prohlídku ve třech domech, v nichž bydlí členové františkánského řádu. U jednoho z nich, pátera Josefa Bárty, nar. 18.11.1921 v Bříbrami, katolického duchovního bez státního souhlasu, trvala domovní prohlídka od 9.30 do 1 hod. po půlnoci. Orgány StB ve složení: por. Fejfar, por. Hefler, npor. Joska pod vedením npor. Ludvíka Ježka a za asistence nezúčastněné osoby Oldřicha Čelky, bývalého zaměstnance MNV v Liberci, zabavily asi 70 položek - strojopisy, oficiální polské katolické noviny, liturgické knihy, theologická skripta, konstituce františkánského řádu, materiály týkající se františkánského řádu a osobní zápisky. Celý byt byl pečlivě ofotografován a po domovní prohlídce zapečetěn. Páter Josef Bárta byl vzat do vazby a obviněn z marnění dozoru státu nad církvemi podle § 178 tr.z. Následující dny probíhaly rozsáhlé výslechy osob, které byly se jmenovaným ve styku. Týkaly se především přijímání nových členů řádu. Zvláště pobuřující je vyslýchání jedné 77 leté řeholní sestry, které trvalo 6 a půl hod.

Páter Josef Bárta byl v r. 1952 odsouzen za údajnou velezradu ke 20 letům vězení. Z výkonu trestu se vrátil po 15 letech v r. 1966. Jeho zdravotní stav je vážný, protože prodělal už dva infarkty myokardu a utrpěl při autohavárii těžké zranění, na základě kterého získal plný invalidní důchod.

Postihem pátera Josefa Bárty se orgány StB pokoušeji zmařit jí jeho neutuchající aktivitu, při níž se snaží nezjiště a bez okázalosti sloužit druhým podle vlastního přesvědčení. Zároveň chtějí orgány StB zastrasit ostatní katolické duchovní a přimět je k tomu, aby se stali poslušnými vykonavateli "normalizované" církevní politiky. Útok proti páteru Jozefu Bártovi je vlastně hrubým zásahem do struktur/vnitřních/a života františkánského řádu, který je podobně jako ostatní mužské řeholní řády u nás nebyl nikdy oficielně zrušen.

1.12.1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Čsl.liga pro lidská práva
člen mez.federace pro lidská práva

Sdělení č.222/případ Jana Hettlera, Stanislava Koláře, Antonína
===== Kunerta a Vladimíra Procházky

Senát vyššího vojenského soudu v Příbrami za předsednictví plk. JUDr. Mojmíra Pospíšila odsoudil v dubnu 1976 pro trestný čin vyzvědacství podle § 105, odst. 1/3d tr. zákona Stanislava Koláře, dělníka, nar. 15.11.1955 ve Dvoře Králové n./l., bytem Dvůr Králové n./l., Husova 126, okr. Trutnov k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 13/třinácti/let ve III.NVS a uložil mu ochranný dohled na dobu tří let. Pro týž trestný čin podle § 105 odst. 1. tr.z. odsoudil Jana Hettlera, dělníka, nar. 12.12.1957 v Náchodě, bytem Choustníkovo Hradiště č. 48, okr. Trutnov k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3/tří/let ve II.NVS. Pro týž trestný čin podle § 105 odst. 2 tr.z. odsoudil Vladimíra Procházku, dělníka, nar. 8.12. 1956 v Kladně, bytem Kačice č. 161, okr. Kladno, k trestu odnětí svobody v trvání 11/jedenácti/let ve II.NVS při současném uložení ochranného dohledu na dobu 3let. Pro týž trestný čin podle § 105 odst. 1, 2 tr. zákona odsoudil Antonína Kunrta, zedníka, nar. 12.6. 1947 v Kačici, bytem Kačice č. 183, okres Kladno k trestu odnětí svobody v trvání 10/deseti/ let ve II.NVS, při současném uložení ochranného dohledu v trvání tří let a ochranné protialkoholní léčby ve výkonu trestu.

Tímto rozsudkem zrušil vyšší vojenský soud předchozí rozsudek okresního soudu v Trutnově ze 7.8.1975, jímž byl Stanislav Kolář odsouzen pro pokus trestného činu opuštění republiky, pro trestný čin příživnictví a pro další trestné činy kriminální povahy k úhrnému trestu odnětí svobody v trvání tří let. I Jan Hettler pro týž pokus trestného činu opuštění republiky k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců nepodmíněně. Vojenským kolegiem Nejvyššího soudu ČSSR za předsednictví plk. JUDr. Stefana Cembalíka bylo odvolání všech obžalovaných zamítнуto a uvedený rozsudek vyššího vojenského soudu nabyl právní moci. Osobní svoboda odsouzených byla omezena: u Stan. Koláře a Jana Hettlera od 13.3. 1975, u Ant. Kuarta od 21.5. 1975 a u Vlad. Procházky, který byl od 24.4. 1976 ve výkonu trestu v trvání 8 měsíců pro jiný trestný čin/pohlavní zneužití/ se počítá omezení osobní svobody ve smyslu rozsudku vyššího vojenského soudu od 24.12. 1975. Jan Hettler byl po odpykání 3letého trestu propuštěn z NVU min. spravedlnosti Hinkovice. Stanislav Kolář je vězněn v NVU min. spravedlnosti Valdice a při normálním průběhu by měl být propuštěn 13.3. 1988, Ant. Kunrt a Vlad. Procházka jsou vězněni v NVU min. spravedlnosti Mírov a při normálním průběhu by měli být propuštěni 21.5. 1985, resp. 24.12. 1986.

V čem spočívalo jednání těchto čtyř mladých mužů, jimž bylo v inkriminované době - v březnu 1975 - 19 $\frac{1}{2}$, 17 $\frac{1}{2}$, 18 $\frac{1}{2}$ a 27 let - a které soud odsoudil dohromady na 37 let vězení? V roce 1974 byli Vlad. Procházka a Stan. Kolář ve výkumu trestu odnětí svobody v NVÚ pro mladistvé v Libkovicích, okr. Most. Vlad. Procházka si odpykal dvouměsíční trest pro trestny čin krádeže, jehož se měl dopustit tím, že z domu bez vědomí matky odnesl dva své vlastní snubní prsteny. V prostředí velmi tvrdé "převýchovy" 15 až 18 letých chlapců bylo běžné plánovat nejrůznější pomsty a útěky z ČSSR. Při takové zábavě uvedl Vlad. Procházka, že ve vsi, v níž žije, jsou kasárna a označil bez jakýchkoli podrobnosti druh zbraní, které v kasárnách jsou. Za sdělenou informaci mohli podle názoru mladistvých obdržet ti, kteří utečou na Západ, finanční odměnu. V říjnu 1974 byli Vlad. Procházka a Stan. Kolář z Libovic propuštěni a do března 1975 se nesetkali. Dne 10.3.1975 navštívil Vlad. Procházku v Kačici Stan. Kolář spolu s Janem Hettlerem. Stan. Kolář a Jan Hettler Vlad. Procházkovi řekli, že se rozhodli utéct na Západ a vyzvali ho, aby se připojil. Ten jejich návrh odmítl. Cestou od domu, kde žije Vlad. Procházka, do hospody v sousední vsi, šli kolem kasáren a Stan. Kolář se Vlad. Procházky zeptal, co je to za budovu. Procházka odpověděl, že jsou to ta kasárna, o nichž mluvili v Libkovicích. Na to řekl Stan. Kolář, že mohou tuto informaci na Západě upotřebit. V místní hospodě se Stan. Kolář a Jan Hettler seznámili a Ant. Maxmilian Kuartem, který v silně podnapilém stavu / Ant. Kunrt byl později soudem uznán alkoholikem II.-III. st. / přesvědčoval dva vojáky z místních kasáren, že ví, jaký druh zbraní mají v kasárnách, což naznačil gestem, a dále, že ví, jak kasárna vypadají uvnitř. V opilecké hádce načrtl Ant. Kunrt tužkou na papír plánek kasáren. Stan. Kolář a Jan Hettler mu při psaní koukali přes rameno. Vojáci si plánek prohlédli, nic neřekli a plánek spálili v kamnech. Stan. Kolář nato požádal Ant. Kunrta, aby jím plánek zhotovil znova, což Ant. Kunrt odmítl. Vlad. Procházka v onu dobu, kdy se kreslil plánek, v hospodě nebyl. Dne 13.3.1975 odjeli Stan. Kolář a Jan Hettler z Kačice a týž den se dostavili na 00 VB ve Stochově, kde Vlad. Procházka a Ant. Kunrt oznámili npr. Hájkovi, že Stan. Kolář a Jan Hettler se připravují k trestnému činu opuštění republiky. Ať už Stan. Kolář a Jan Hettler byli na hranicích zadrženi v důsledku tohoto oznámení nebo z jiných důvodů, nelze popřít, že Vlad. Procházka a Ant. Kunrt to řádně učinili. Po svém zadržení byli Stan. Kolář a Jan Hettler stíháni zprvu pro pokus trestného činu opuštění republiky a další trestné činy kriminální povahy a za tuto činnost byli také odsouzeni 7.8.1975 okresním soudem v Trutnově, jak shora uvedeno. Jan Hettler byl souzen jako mladistvý. V průběhu jejich vazby bylo zahájeno jejich stíhání pro jednání z 10. až 13.3.1975. V květnu 1975 byl obviněn Ant. Kunrt zprvu z trestného činu ohrožení státního tajemství / § 106 tr.z. /, později z trestného činu vyzvědačství / § 105 - 1, 2, 3d tr.z. /, v červnu 1975 byl obviněn Vlad. Procházka z trestného činu vyzvědačství / § 105 - 1, 2, 3d tr.z. /. V srpnu po jejich odsouzení v Trutnově bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin vyzvědačství / § 105 1, 2, 3d tr.z. / i proti Stan. Kolářovi a Janu Hettlerovi. Vše vyšetřoval vyšetřovatel StB pplk. Vasil Mlejnek. Podle pozdějších výpovědí obžalovaných u soudu a z jejich pozdějšího podání plyne, že výpovědi v předchozím řízení byly zaprotokolovány jinak, než byly učiněny / charakteristický je např. tento postup: pplk. Mlejnek udajně předložil Stan. Kolářovi a Janu Hettlerovi plánek kasáren, vyzval je, aby si ho dobré prohlédli, pak jim ho odnal a vyzval je, aby nakreslili, co si zapamatovali; se slovy "tak vidíte, že jste si to dobré zapamatovali" přiložil plánek nakreslený Stan. Kolářem a Janem Hettlerem ke spisu - tím bylo popřeno původní tvrzení Stan. Koláře a Jana Hettlera.

lera, že si situační plánek nepamatují./.Rozsudkem vyššího vojenského soudu Příbram z 28.12.1975 byli Stan.Kolář,Jan Hettler, Vlad.Procházka ~~uznáni~~ a Ant.Kunrt uznáni výnnými spácháním trestného činu vyzvědačství podle § 105 tr.z., a to podle odstavců 1,3d,resp.1 a 2 a odsouzeni k trestům odnětí svobody v trvání 13, resp.4, resp.12, resp.10 let a to:Stan.Kolář a Vlad.Procházka a Ant.Kunrt ve II.NVS a Jan Hettler ve II.NVS.Usnesením z 19.2. 1976 zrušilo vojenské Kolegium nejvyššího soudu ČSSR v odvolacím řízení tento rozsudek, vytknutí soudu prvního stupně podstatně vady řízení, které podle názoru odvolacího soudu spočívaly v neúčasti obhájců v předchozím řízení, což odvolací soud podrobně vytýká.Věc byla vrácena vyššímu vojenskému soudu - prokurátorovi k došetření a soud nařídil orgánům přímého řízení, aby prověřily obhajobu obžalovaných dle námitek, obsažených v jejich odvoláních/účinná lítost/ při plném respektování práv obhajoby.

Při tzv.došetření nebylo však postupováno tak, jak určil odvolací soud opět se vyšetřovacích úkonů neuzácastnili obhájci, opět byli obviněni mučeni podepsat výpovědi, které neučinili. Vyšší vojenský soud/ve stejném složení jako v prosinci 1975/ pak znovu - s nepatrnnou korekturou - odsoudil čtyři obžalované k již uvedeným vysokým trestům odnětí svobody.

Ve stejném složení jako v únoru 1976 vojenské Kolegium nejvyššího soudu ČSSR tento rozsudek potvrdilo v červnu 1976.Hlavní námítky obhajoby, kteří obžalovaní museli často formulovat sami, bez pomoci obhájců a dokonce přes jejich odpory, zodpovězeny nebyly.

Jsou to:u Ant.Kunrta okolnost, že při podávání informace o druhu zbraní a kreslení situačního plánu neměl vědomost, že dva z posluchačů/Stan.Kolář a Jan Hettler/těchto informací hodlají využít ve smyslu § 105 tr.z.Svědčí o tom jeho odmítnutí zopakovat zhodovení nákresu.

U Vlad.Procházky okolnost, že státní tajemství vyzradil už v Láborovicích jako mladistvý, jeho vyzrazení cizí moci neměl ve vážném umyslu a jako zletilý jen opakoval, že "toto jsou kasárna, o nichž jsem hovořil", aniž by si uvědomoval, že dříve vyzrazené státní tajemství může být vyzrazeno cizí moci.

U Vlad.Procházky a Ant.Kunrta oznámení o přípravě trestného činu opuštění republiky Stan.Koláře a Jana Hettlera.Toto oznámení bylo justičními orgány uznáno jako účinná lítost ve smyslu § 66 pism.b tr.z.Oba jím vsak naplnili podmínu účinné lítosti i pokud jde o trestný čin vyzvědačství, i když toto naplnění bylo bezděčné, subjektivní, a i když se obžalovaní později nedozvěděli, zda byla naplněna i po objektivní stránce, tj. zda právě na základě jejich oznámení byli Stan.Kolář a Jan Hettler zadrženi a tím bylo zabráněno vyzrazení státního tajemství.Účinná lítost pro tr.čin vyzvědačství nebyla Vlad.Procházkovi a Ant.Kunrtovi uznána.

U všech obžalovaných důležitost státního tajemství, které je o b e c n ě známo ve všech okolních vesnicích/druh zbrani, který byl prozrazen, byl doprovázen na veřejných komunikacích odkryté/.Odsouzení Ant.Kunrt a Vlad.Procházka se nikdy s rozsudkem nesmířili a považují se za nespravedlivě odsouzené.Ant.Kunrt připouští, že se dopustil tr.činu vyzrazení státního tajemství, podle § 106 tr.z./max.sazba do 5 let/, jehož následek se snažil odstranit oznámením.Vlad.Procházka doznává, že se eventuálně mohl dopustit tr.činu vyzvědačství jako mladistvý/pro mladistvé je max.sazba 5 let/ a jako zletilý tuto informaci bezděky potvrdil. Souzen byl však jako zletilý.O odstranění následků svého tr.či-

nu se snažil stejně jako Ant.Kunrt.Vlad.Procházka poslal koncem roku 1979 žádost o právní ochranu Federálnímu shromáždění; žádost však byla odložena.Ant.Kunrt i Vlad.Procházka pak podali v červnu 1980 návrh na povolení obnovy tr.řízení,který dne 30.10. 1980 v Praze na Pankráci projednával ve veřejném zasedání senát vyššího vojenského soudu za předsednictví pplk.JUDr.Horáčka.Návrhy Ant.Kunrta a Vlad.Procházky byly projednány odděleně.V obou případech soud návrh zamítl s odůvodněním,že odsouzení neuvedli nové skutečnosti,jak vyžaduje § 278 odst.1.tr.zř.Obžalobu zastupoval vyšší prokurátor npor.JUDr.Pospíšil a obhajobu plk. JUDr.Muton z Brna.Oba odsouzení se proti rozhodnutí soudu odvolali.Zdá se,že ani zákonná cesta podnětu ke stížnosti pro porušení zákona není schůdná.Jakkoli Ant.Kunrt a Vlad.Procházka si nepřejí,aby v jejich věci byla podána žádost o milost,jeví se jejich omilostnění jako jediná reálná cesta k jejich propuštění.

O osudu Stan.Koláře v NVÚ min.spravedlnosti Valdice není nic bližšího známo.Ant.Kunrt udržuje styky se svou matkou Jarmilou Kunrtovou a bratrem Jaroslavem Kunrtem/oba Kačice 185/,Vlad. Procházka se svou matkou Annou procházkovou,otcímem Karlem Tichým /oba Kačice 161/ a se svou sestrou Pavlou Procházkovou,Marxova 7,Jablonec n.Nisou.Zdravotní stav Vlad.Procházky je dobrý.Ant. Kuart je částečně invalidní/trvalá porucha pohlavního ústrojí a astma/a požívá ve výkonu trestu úlevy.

3.12.1980

Výbor na ochranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen mez.federace pro lidská práva

Sdělení č.223/propuštění Jaroslava Šabaty a jeho nutný odjezd
===== do Brna/

Dne 12.12.1980 v 16 hodin byl po 27 měsíčním vězení propuštěn z litoměřické věznice mluvčí Charty 77 dr.Jaroslav Šabata. Okamžitě po příjezdu do Prahy byl sledován příslušníky StB a "varován",že v případě nedovolených styků,které nebyly blíže specifikovány,bude poslán do Brna.Večer strávil Jaroslav Šabata u své dcery Anny Šabatové s několika přáteli,kteří přišli na návštěvu. Asi o půl desáté zazvonili příslušníci StB a jeden uniformovaný policista a bez jakéhokoli zdůvodnění Jaroslava Šabatu odvedli a přinutili jej,aby vlakem odjel do Brna,kde má trvalé bydliště.Řekli mu mj.,že má "zakázanou Prahu".Tento zákaz však lze uplatňovat pouze na základě soudního rozhodnutí o ochranném dohledu.Počínání StB směřuje k tomu,aby Jaroslav Šabata byl co možná nejvíce izolován a nemohl se aktivně podílet na činnosti Charty 77.

V Praze 22.12.1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen mezinár.federace pro lidská práva

Sdělení č.224 /rozsudek nad Drahomírou Šinoglovou potvrzen/
=====

Dne 17.12.1980 se konalo o krajského soudu v Brně odvolací řízení z Drahomírou Šinoglovou,odsouzenou okresním soudem ve Znojmě k 1 roku nepodmíněného odnětí svobody za udajný tr.čin pohravání podle § 100 tr.zákona,jehož se měla dopustit opisováním

literárních děl autorů, kteří nesmějí oficiálně publikovat/viz sdělení č. 206/. Senátu krajského soudu předsedal JUDr. Josef Procházka. Celý průběh jednání měl čistě formální ráz. Opět nebyly podány přesvědčující důkazy o tom, že obžalovaná rozepisovala u ní nalezené písemnosti. Předseda senátu z jednotlivých citovaných vět vyvozoval nepřátelské zaměření inkriminovaných literárních děl. Obhájce JUDr. Ján Černogurský žádal pro obžalovanou zproštění viny. Přesto odvolací soud potvrdil rozsudek vynesený okresním soudem ve Znojmě. Odůvodnil nepodmíněné uložení trestu tím, že je třeba chránit naši společnost před projevy lidí, kteří chtějí u nás obnovení kapitalistického systému a neustále se snaží skodit našemu socialistickému zřízení a tím ohrožují vydobyté jistoty pracujících.

Odsouzení Drahomíry Šinogllové vyvolává oprávněnou nedůvěru v nezaujatost justičních orgánů. Je zjevným flagrantním porušením spravedlnosti, kterou má justice chránit a prosazovat.

22.12.1980 Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Čsl.liga pro lidská práva
člen mezinárodní federace pro lidská práva

Sdělení č. 225 / Jiří Gruntorád ve vazbě/
=====

Dne 17.12.1980 byl ze svého bytu/v ranních hodinách/v Praze 2, Vítězného unora 4, předveden do Bartolomějské ulice Jiří Gruntorád, signatář charty 77. V bytě bylo nalezeno několik písemností, které StB zabavila. Jiří Gruntorád byl posléze zadržen a v pátek 19.12.1980 obviněn z trestného činu podvracení republiky podle § 98, odst. 1 tr.z. V sobotu 20.12. byla v jeho bytě provedena důkladná domovní prohlídka pod vedením kpt. StB Surynka, za asistence ppor. F. Kováčka, ppor. M. Musila a nstrm. V. Sekerky. StB zabavila 79 položek - převážně časopisy, informace o Chartě 77, rozepsané a svázané knihy psané na stroj, osobní korespondenci a různé rukopisné záznamy. Domovní prohlídce byla přítomna matka Jiřího Gruntoráda. Do dnešního dne se Jiří Gruntorád nevrátil, což svědčí o tom, že na něj byla uvalena vazba. V souvislosti s tímto případem bylo provedeno několik domovních prohlídek a probíhá řada výslechů.

Zásah proti Jiřímu Gruntorádovi je dalším regresivním opatřením státní moci, která se snaží za každou cenu utlumit a případným trestným postihem znemožnit jakokoli osobní aktivitu jednotlivých signatářů.

28.12.1980 Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Čsl.liga pro lidská práva
člen mezinárodní organizace pro lidská práva

Titul.
Velvyslanectví republiky Argentina
Washingtonova 25
Praha I - Nové Město
=====

Vaše Excelence,
dozvěděli jsme se, že policejní orgány ve Vaší zemi uvěznily pa-

Praha, 27. listopadu 1980

na Albina Pereze, prezidenta sekce provincie Mendoza Argentinské ligy pro lidská práva, a paní Marthy Rosu Aguero, sekretářku sekce této ligy. Protože podle všeho je důvodem tohoto postihu jejich ušlechtilá aktivita při obraně lidských práv, důrazně proti němu protestujeme a žádáme jejich okamžité propuštění.

V úctě

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
/Csl.liga pro lidská práva/

Na vědomí: 1/Federation International des Droits de l'Homme
2/Liga argentina por los derechos del Hombre
3/redakce časopisu Informace o Chartě 77

Vyřizuje: dr.Martin Hybler,Domovalská 1658,140 00 Praha 4

Divadlo Cranze Tree

S vděčností jsme přijali Vaše rozhodnutí uvést do svého reperetoáru představení sestávající z aktovky Václava Havla Protest, ze záznamu procesu se 6 členy VONS ze dne 22.10.1979 a z četby vybraných částí dopisů z vězení našich přátel: Petra Uhla, Václava Havla, Václava Bendy, Otky Bednářové a Jiřího Dienstbiera. Vaše usílí je pro nás velikým povzbuzením a chápeme je jako projev nezštné solidarity s vězněnými a zároveň jako podporu pokračující činnosti VONS. Přejeme Vám i do budoucna odvahu k pravdivosti a neutuchající snahu stát na straně utiskovaných. To nás sjednocuje i přes vzdálenost našich domovů a specifičnost našich zápasů.

20.12.1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen mezinárodní federace pro lidská práva

Vojenská generální prokuratura
Nám.Hrdinů 1300
Praha 4 - Pankrác

Pane prokurátoro,

dne 10.12.1980 okolo 21.15 hod. jsem byl s dalšími šesti přáteli odvezen z bytu Anny Sabatové, Anglická 8, Praha 2, do Bartolomějské ulice, aniž mi bylo sděleno, z jakého důvodu vnikli příslušníci StB bez povolení k domovní prohlídce do uvedeného bytu a proc jsem byl předveden. V aule budovy KS SNB jsem spolu s dalšími předvedenými musel bezúčelně stát po dobu 1 hodiny. Potom jsem byl odveden k výslechu, který trval s přestávkami až do 0.30 hod. Hned na počátku výslechu mi bylo oznámeno, že jsem zadržen na 48 hodin a po výslechu bez jakéhokoli zdůvodnění byl vyplněn protokol o zadržení - podezření z tr.čímu poburování podle § 100 tr.z., ačkoliv jsem svým vystupováním nemohl nikoho pobouřit. Druhý den 11.12. jsem byl kolem 16 hod. předveden v poutech k výslechu. Dva příslušníci StB - jeden asi 40 lety a druhý asi 25 lety, kteří mne

mají již delší dobu "na starosti" a jejichž hodnost ani jména dosud neznám, ačkoli jsem je o to již několikrát žádal a podle zákona jsou povinni se představit - se mne zeptali, zda budu k setkání v bytě Anny Sabatové vypovídат. Odpověděl jsem, že nebudu. Nato mne přinutili, abych se postavil ke dveřím místnosti a zhasli světlo. Opakovali znova, zda budu vypovídат, a když jsem odmítl, dostal jsem ránu pěstí do břišních slabin. Ohradil jsem se proti této brutalitě, načež jsem dostal ránu do žaludku. Byl jsem neustále donucován opakoványmi otázkami k výpovědi, a když jsem nadále využíval svého práva odmítat vypovídат, opakovalo se několik ran v nepravidelných intervalech do žaludku, žeber, břicha a dolní části obličeje. Asi po deseti minutách jsem byl postaven ke zdi a šikanován, abych upažil ruce a stál v pozoru. Opět donucován k výpovědi a po odmítnutí znova několik ran do břicha, žaludku, žeber a obličeje... V jednu chvíli mne mladší příslušník držel za vlasy a násilně nutil zvednout hlavu. Poté jsem dostal silnou ránu do žaludku od staršího příslušníka a když jsem se sehnul, abych si chránil břicho, byl jsem udeřen prudkou ranou do nosu, z něhož mi začala téci krev. Mladší příslušník rozsvítil po chvíli světlo a otřel mi namočeným ubrouskem obličeji potřísněný krvi. Starší příslušník mi vyhrožoval, že se toto jednání bude při příštích výsleších opakovat s jestě větší intentitou a že ne mám spoléhat nato, že dosud mohu pracovat jako topič v trvalém pracovním poměru, aj. Celé toto násilné zacházení se mnou trvalo asi 30 minut. Starší příslušník odešel a do místnosti vstoupil jiný, asi 25 letý, aniž se představil. Byl sepisován protokol, v němž jsem odmítl vyjadřovat se ke kladeným kapeciozním otázkám. Nakonec příslušník svévolně napsal, že na mne nebyl vykonáván psychický ani fyzický nátlak. Důrazně jsem žádal, aby to bylo opraveno dle skutečnosti. Dostal jsem odpověď, že si vymýslím, že přece StB nepotřebuje takových metod používat. Odmítl jsem tedy protokol podepsat. Celý akt skončil výrokem bez komentáře: "Jste zkurnenej jako Wojtyla". Po 17. hod. jsem byl odveden v pevně stisknutých rukou do OPZ. Na rukou mi zůstaly po nich malé odřeniny. V pátek 12.12. se už žádný výslech nekonal a teprve po 50/!* / hodinách zadržení jsem byl krátce před půlnocí z OPZ propuštěn. Po bití nezůstaly žádné viditelné stopy. Několik dní mne však bolel nařazený nos, dolní čelist, a již déle než dva týdny cítím dosud bolest v žebrech.

Zádám Vás o přešetření uvedeného jednání a vyrozumění o výsledku setření. Obracím se na Vás z důvodu, aby nebylo v budoucnu používáno podobných způsobů při žádném výslechu kohokoli, a aby se zabránilo nezákonnému zasahování a postupu Státní bezpečnosti, který vzbuzuje u občanů oprávněnou nedůvěru v její nestranné a nenásilné počinání.

V Praze 28.12.1980

zasláno: Federální ministerstvo vnitra - inspekce
ThDr. František Tomášek
arcibiskup pražský

Václav Malý
Nad pamníkem 2
152 00 Praha 2

Naléhavá zpráva pro světovou veřejnost:

Rudolf Battěk, mluvčí Charty 77 a člen Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, se rozhoduje zahájit hladovku. Ve vazbě je protizákonné držen od června letošního roku pro údajné napadení policisty. Protože tento čin se vyšetřujícím orgánům nepodařilo svědečky prokázat, bylo původní obvinění zaměněno v přečin tzv. poškození na zdraví. Vazba protizákonné trvala i poté, co byly dne 2.10.1980 uzavřeny spisy za přítomnosti obhájce a manželky obžalovaného. Dne 7.12. - tedy týden před skončením nezákonné prodloužené vazební lhůty - požádal R. Battěk, aby ho v naléhavé věci navštívil jeho obhájce - JUDr. Svacina. Ve své žádosti píše doslova: "Pokud by cokoli či kdokoli zabránil splnit mou žádost o návštěvu do 12.12.1980, donutí mě to přes můj špatný zdravotní stav, sáhnout ke krajnímu prostředu obrany a protestu."

Dne 12.12. bylo obhájci protizákonné zabráněno R. Battěka navštívit - s kuriozním odůvodněním, že "spisy nebyly dosud uzavřeny". 15.12. bylo pak obhájci sděleno, že vazba R. Battěka se prodlužuje o další měsíc - do 18. ledna 1981. Manželka R. Battěka vznесla o kamžitě protest u prokurátora, ale bez výsledku. Vzhledem k vážnému onemocnění, k němuž došlo během vazby, bude hladovka R. Battěka posledním apelem ke světové veřejnosti. Manželka R. Battěka je rozhodnuta se připojit k tomuto protestu proti zvůli policejních a justičních orgánů v ČSSR.

Stručná poznámka k opozici v Sovětském svazu

Opozice v SSSR je nyní tvořena několika různými proudy, které bychom mohli definovat, jako proudy opozice politické, náboženské a demokratické.

K prvnímu typu by patřily především skupiny, které dohlížejí na plnění helsinských dohod. Existují čtyři hlavní podskupiny, a to pro oblast Ukrajiny a Gruzie, pro Armenii, pro Litvu a samostatná skupina pro Moskvu. Tyto skupiny ve svém semizdatovém časopise poukazují na nedodržování helsinských dohod v SSSR a na případu porušování sovětských zákonů. Mnozí jejich členové jsou ve vězení - Jurij Orlov, Nykola Rudenko, Miroslav Marinkovič, Oles Herdnyk, Robert Nazarjan, Anatolij Ščarenskij a další.

Dále existuje výbor, který sleduje zneužívání psychiatrie k politickým účelům a který upozorňuje na případy násilných hospitalizací politicky nepohodlných sovětských občanů. Mnozí členové tohoto výboru jsou také ve vězení - Alexandr Podrobiněk, Leonard Těrnovskij, Svjatoslav Sjakmin a další.

Od podzimu 1979 pracuje v Leningradě neformální a aktivní skupina žen, které se zabývají specifickými problémy ženského světa. /studie o situaci v jeslích a školách, o situaci v ženských nemocnicích, o problematické vysoké zaměstnanosti žen, o problematice vztahu mezi mužem a ženou atd./. Na podzim roku 1979 publikovaly almanach "Žena a Rusko" a posléze, na počátku roku 1980, druhý - "Maria"; Protestovaly proti okupaci Afganistánu a solidarizovaly s afghanskými ženami. Před moskevskou olympiadou byly tři z nich donuceny k násilné emigraci na Západ. Jsou to Tatjana Gorčeva, Julia Vezněšenskaja a Natalija Malachovskaja.

Z náboženských skupin je třeba zmínit následující čtyři:

1/Baptisté - v SSSR existují dva druhy baptistů. Ti, kteří jsou příslušníky oficiální církve a ti/jejichž počet stále roste, kteří patří k neoficiální, neregistrované církvi. Tato baptistická skupina je velmi silnou opoziční skupinou. Byl založen výbor, jež členové udržují kontakty s příbuznými vězněných baptistů a poskytuje materiální a morální podporu vězňům a jejich rodinám. Většina aktivistů je ve vězeních nebo v pracovních tábozech.

2/Katolíci - jsou soustředěni hlavně v pobaltských republikách /především v Litvě/. Také u nich existuje obdobný výbor pro pomoc vězněným a jejich rodinám.

3/Pravoslavní - byl založen již před několika lety/ seminář pro mladé pravoslavné, ale většina jeho zakladatelů je ve vězení -

- Alexandr Ogorodníkov, Vladimír Porelo, Tatjana Ščipkova a další.

4/Ekumenisté - založili "Výbor na obranu věřících". Jeho nejvyšším představitelem byl otec Šlub Jakunin, který je vězněn od 1. listopadu 1979.

Co se týče opozičních proudů v národnostních skupinách, existuje jediná dobrě organizovaná - Strana národní jednoty v Arménii. Tato se dovolává svého práva na oddělení Arménie od SSSR, práva daného jí ustavou. Její představitelé jsou vězněni. Existují i jiné národnostně orientované opoziční proudy, které nejsou natolik organizaované, a to hlavně na Ukrajině, v pobaltských republikách, krymští Tataři/národ, který byl deportován během války a který nedostal právo k návratu zpět na Krym. V poslední době se aktivují také silné proudy těch, kteří chtějí emigrovat, zejména Židé a povolžští Němci/jedná se o německou skupinu - menšimi, která byla deportována během války do Uzbekistánu a jinam/.

Před několika lety se objevilo opoziční hnutí v řadách dělníků. V roce 1977 byly založeny první nezávislé odbory, jejichž hlavním představitelem je Vladimír Klebanov, který je v současné době hospitalizován na psychiatrické léčebně /v Dněpropetrovské oblasti/. V listopadu 1978 byl založen SMOT - infprmáční bulletin /SMOT - Meziprofesionální svobodná společnost pracujících/. Někteří členové redakční rady SMOT žijí v SSSR, někteří v emigraci. Jeden z nich - Vladimír Borisev, prožil několik let mučeného pobytu v psychiatrických léčebnách v SSSR; počátkem července 1980 byl násilně vyvezen na Západ. Nyní žije v Paříži.

Dále vznikl časopis "Poiski" /hledání/. Většina redakční rady je ve vězení. Jsou to: Viktor Sokirko, Valerij Abramkin, Jurij Grimm, Vladimir Geršuni. Tento časopis je ve spojení se SMOTem, dva posledně jmenovaní jsou také členové SMOTu.

Situace se velmi zhoršila v období před zahájením olympijských her. Od roku 1979 bylo - pokud je známo - zatčeno více než 200 občanů z politických důvodů. Několi disidentů bylo donuceno k emigraci. Během olympiády nesměl žádný disident pobývat v olympijských městech. I jiné vrstvy obyvatelstva byly vyzvány, aby opustily tato místa. Děti musely opustit města a odjet do pionýrských táborů nebo k příbuzným na venkov. Ani studenti se nesměli zdělat ve městech, koleje musely být uvolněny pro turisty. Všichni alkoholici - ti, kteří spali na nádražích, všichni mladí tuláci byli násilně vyvezeni na Sibiř. Jedná se asi o 20 000 osob. Základní potraviny/mléko, máslo, smetana, sýr, maso/nebyly v obchodech k sehnání již od počátku roku 1980, zdá se, že byly rezervovány pro hosty olympiády. Během olympiády nesměl přijet do hlavního města žádný sovětský občan, který neměl zvláštní propustku nebo právo

k pobytu v Moskvě. Proto, abyste se mohli koupit jízdenku do Moskvy, bylo třeba prokázat občanským průkazem, že bydlíte trvale v Moskvě. Je obava, že toto opatření se stane určitým pravidlem i v budoucnosti.

V Sovětském svazu se v poslední době utváří nová forma opozice, opozice skrytá - podzemní, podobná té, která existovala před revolucí v roce 1917/např. SMOT nezveřejňuje v poslední době již všechna jména svých přispívatelů/. Formuji se výbory této opozice, ~~xxx~~ v nichž každý člen má už někoho, kdo by byl ochoten ho zaútočit v případě, že dotyčný bude uvězněn.

/Přeloženo/

V Sušici 2.12.1980

V červenci roku 1978 jsem se stal signatářem Charty 77. Vzhledem k tomu, že nesouhlasím s celým obsahem Charty 77, jejím posláním a činností, odvolávám tímto svoji signaci CHARTY 77. Zároveň žádám o zveřejnění odvolání mé signace v rámci Charty 77 a o zaslání sdělení o doručení tohoto odvolání.

Praha 5.12.1980

Karel Duda, 342 01 Sušice 757/II

Vážený pane Dudo,

obdržel jsem Váš dopis z 2.12.1980 a beru na vědomí, že odvoláváte svůj podpis Charty 77. Vaše odvolání nebudu zatajovat a seznámím s ním přátele, s nimiž se potkám; o jiné možnosti zveřejnění v rámci Charty 77 nevím. Vašemu požadavku - - "zaslání sdělení o doručení tohoto odvolání" snad vyhovuji tímto dopisem.

Přeji Vám do dalšího života, abyste už nikdy nemusel nic odvolávat, a proto podepisujte jen to, s čím souhlasíte.

S předvánočním pozdravem pokoje a dobré vůle

Miloš Rejchrt, Vršní 60,
182 00 Praha 8

Zpráva příbuzných pro přátele odsouzených - listopad, prosinec 1980

PETR UHL

Odsouzen k pěti letům vězení ve II. NVS, od ledna t.r. umístěn v pevnosti Mirov, adresa: P.U., nar. 8. 10. 1941, PS 1/5, PSC 789 53 Mirov.

V poslední době se velmi zotřilo šikanování Petra Uhla v rámci tuhého režimu mírovské věznice, což nelze považovat za nic jiného než za projev další politické persekuce.

Během uplynulých tří měsíců nedostal Petr převážnou část dopisů/jedná se o dopisy od manželky č. 49, 50, 52, 57, 59, 62, 68, 69, 70, 71, 74, 75/, dopisy od přátel nedostává vůbec nikdy. Nesmyslné cenzurní zásahy nařisuji jediný pravidelný kontakt s rodinou, neboť návštěva je jen jednou za půl roku - jednu hodinu; tato cenzura je hrubým porušením práv vězněného. Petr Uhla podal stížnost náčelníkovi ustanověnemu pplk. Antonínu Kučerovi na neunosné poměry na Mí-

rově, na špatné hygienické podmínky a častou diskriminaci politických vězňů. Ačkoli polátkické oddělení bylo údajně zrušeno v prosinci 1979, jsou věznové odsouzení podle I. hlavy tr.z. znova soustředěni na tzv. 6. oddělení v izolaci. 30.10.1980 podal Petr doporučený dopis adresovaný Generální prokuratuře, který však správa věznice jednoduše neodeslala. To mu však příslušníci SNV zatajili a vymlovali se, že se podací lístek ztratil. V podstatě kvůli této stížnosti byl Petr pod zcela směšnými nebo dokonce vykonstruovanými záminkami již třikrát v měsíci listopadu potrestán/jednou takovou záminkou bylo např. křivé svědectví jednoho spoluvezně, že prý ho Petr hrubě oslovil - rěco takového však Petr nedělá a víme, že to není pravda; jindy byl potrestán za to, že odpočíval na lehátku ještě před vyhlášením večerky.

4.11.1980 jej potrestali třicetidenním pobytom na uzavřeném oddělení mimo pracovní dobu/tzv. díra s výjezdem, 7.11.1980 mu snížili kapesné na 25% a 24.11.1980 - bezprostředně poté, co si stěžoval na znemožňování četby denního tisku, mu byl zakázán balíček na příští květnovou návštěvu; bude tedy rok bez balíčku! Kapitán Morávek se veřejně vyslovil, že "ten tak hned z díry nevyleze!"

Petr tímto statečným jednáním se snaží pokračovat i v tak obtížném prostředí věznice o dodržování zákonnosti. Šikanování, jemuž je vystaven, je nedůstojné osobní mstou za toto jednání a za to, že se rozhodl nevystěhovat.

V dopise z 21. listopadu Petr napsal: "...mám od návštěvy takovou lepší náladu, nejen proto, že stále myslím na naši rozmluvu, ale hlavně proto, že ze mě spadla určitá těžba, kterou jsem do té doby nosil. Naše společné rozhodnutí, k němuž já jasem se tak briskně a přitom en passant připojil, tedy rozhodnutí nevystěhovat se z Československa, vyústilo v tento osvobojující pocit, vědomí spoolečně sdílené radosti je zároven pro mne jakýmsi "energetickým" stimulem a poznáním, že "ted to začíná být zajímavé". I když mé život naučil často ustupovat a uzavírat kompromisy, je to proti mé přirozenosti, a tak mám obyčejnou radost, že apon v jedné věci kompromis dělat nemusím."

Petr Uhl má zůstat v mírovské trestnici ještě tři a půl roku.

VÁCLAV HAVEL

++++++

Odsouzen na čtyři a půl roku vězení v I. NVS, adresa:
V.H., nar. 5.10.1936, č. 9568/A2, NVU Heřmanice, PS 2 PÚ 19, PSC 713 02
Ostrava 13.

Dne 27.10.1980 podal Václav Havel na adresu generální prokuratury ČSR podnět ke stížnosti pro porušení zákona rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. a 23.10.1979 a rozsudkem Nejvyššího soudu ČSR ze dne 20.12.1979. Ve svém podnětu obšírně rozebírá řadu důvodů, na základě kterých nepokládá za správné rozhodnutí prvoinstančního i odvolacího soudu a je přesvědčen, že oběma rozsudky byl porušen zákon. Má za to, že základní pochybní soudů obou stupňů spočívalo v posouzení otázky vinu a v posouzení subjektivní a objektivní stránky trestného činu.

Z jeho korespondence vyjímáme:

"Existenčialismus a tudiž i fenomenologie patřily k tomu, co mne od utlého mládí z filosofické literatury dráždilo i přitahovalo. Cíšt texty těchto autorů mne bavilo, nicméně mé znalosti byly vždycky v tomto směru dost povrchní: ovlivňovala mne spíš atmosféra toho myšlení než nějaké konkrétní teze, pojmy, závěry atd. Vždycky jsem se tím spíš jen tak kochal či se z toho radoval, než že bych se to učil, studoval, nebo se snažil zapamatovat si různé konkrétní věci. Měl jsem k tomu tedy po dlohou dobu přístup podobný tomu, jaký máme k umění. V jednom směru však pocitují souvislost přeci jen hlubší; estetika mých her byla - trochu zjednodušeně řečeno - založena na určitém druhu ozvláštnění /ve smyslu anglyzy Sklovského/, tj. pohledu, který zbavuje jevy nánosu konvenčního vnímání, vytrhává je z navykých a zautomatizovaných interpretacích kontextů a pokouší se zahlednout je - jak Ivan píše - "bez brýlí". To znamená ovšem - mezi jiným - nahlednout jejich absurditu - jako málo zřetelný /protože konvenčními interpretacemi zanešený/ rozměr skutečnosti. Zbavování jevů jejich pseudosmyslu. Vyjevit je jako absurdní. A tím otevřít tázání po skutečném smyslu. Absurdista jsoucen jako výzva k otázce po bytí."

Téma, o kterém jsem chtěl psát: co to je domov? Určitý konkrétní horizont, k němuž se člověk vztahuje /Patočka analyzuje fenomén domova/. Zakrytost tohoto horizontu. Tím naléhavěji se k němu člověk vztahuje. Konkrétní profil horizontu se promenuje /jednou ho tvoří hory, jindy silueta města - proměnuje se skladba lidí, vztahů, prostředí, tradic atd./, ale horizont "jako takový" zůstává. Jako cosi absolutního. Co na sebe bere jen různé konkrétní po-doby."

"Z obecných událostí mne nejvíce zasáhla včerejší zpráva o Werichově smrti. Víš dobrě, že mu vděčím za to, že jsem se před jednadvaceti lety dostal k divadlu /vzal mne do divadla ABC v okamžiku, kdy jsem byl zcela bez perspektiv/ a že - přes některé vzájemné výhrady jsem si ho velice vážil, přičemž mne významně ovlivnil i v jednom neobyčejně důležitém směru: pomohl mi /mezi jiným/ pochopit, že divadlo není jen hra, režizér, herci, diváci a sál, ale že to může být i cosi nepoměrně víc: zcela zvláštní ohnisko společenského a duchovního života, spolutvořící "ducha doby" a vyjevující a zpřítonující její fantazii a humor, že to je živý a do konkrétního prostoru a času vklíněný nástroj společenského sebeuvědomování. Na druhé straně i on, pokud vím, mne měl docela rád a respektoval to, co dělám." ... "z několika hovorů s ním z poslední doby, jsem pochopil, že je to člověk zasažený hlu-bokou skepsí a resignací, člověk v podstatě osamělý, smutný, za-trpký, otrávený, člověk bez víry a naděje. Pro někoho, kdo tak rád žil, a byl jakýmsi ztělesněním lásky ke světu a ke všemu dobrému, v něm musel znamenat tento vývoj velmi radikální /byť třeba podvědomé/ podlomení chuti k životu - a takové podlomení je, jak známo, jednou z nejhoubnějších chorob. Werichova smrt znamená už opravdu definitivní tečku za jednnou historickou érou českého duchovního klimatu." ... "Vzpomínáš si, co pro mne znamenal kdysi Vladimír Holan a mé návštěvy u něho na Kampě; je to zvláštní, že oba někdejší protichůdní obyvatelé toho domu odešli tak krátce po sobě; zdá se, že s nimi - jako s dvěma krajními poly - v podstatě téhož duchovního světa - tento svět skutečně odchází. Pravda

lidské duše jakoby dnes stále méně potřebovala holanovský záumě čarodějnictví slov a metafor, a za tak zdánlivě prosté věci, jako je werichovská svoboda ducha, jakoby bylo třeba osobně plnit asi daleko tvrději a všeestranněji, než jak předpokládá obzor tradic prvorepublikánského humanismu. Avantgarda se svým krásně držím seběvědomím a xximesianismem patří už nenávratně ke všemomu národní kultury, byť násityto vzomínky sebevíc ovlivňovaly nebo ovlivnují."

"29.11. jsem měl přesně třetinu trestu za sebou. To je sice přima - méně príma je, že ty zbyvající dvě třetiny, které mám před sebou, znamenají tři roky, což mi připadá jako nekonečno. Na druhé straně je ovšem pravda, že zanedlouho bude roční výročí našeho příchodu do Heřmanic, a že ten rok, co je za námi, se příliš jako dlouhá doba nejeví. A když jsem u těch počtů - když jsem včera večer sledoval v televizi koncert Karla Gotta v Lucerně, uvědomil jsem si najednou zajímavou věc: že až budu odtud odcházet /bude to 29. listopadu 1983, tj. týden po znovuotevření Národního divadla/, budu moci říct, že jsem přesně 10% svého života strávil ve vězení. Připadá mi to jako hodně, i když hrabě Monte Christo na tom byl zajisté hůř."

V sobotu 6.12.1980 měl Vašek povolenou návštěvu, která se konala jako obvykle za přítomnosti vychovatele, jen nebylo tentokrát povoleno kouřit. Manželka předala 3 kg balíček. Vašek je v současné době ve stavu nemocných - vysoká sedimentace-ajsova mu ordinována antibiotika. Psychicky je zcela fit.

VÁCLAV BENDA

Odsouzen na 4 roky do I.NVS, adresa: V.B., nar. 8.8.1946, č. 9654/A5 - dále stejná.

29.11.1980 měl Václav Benda čtvrtou návštěvu ženy a dětí v Heřmanicích. Balíček mu byl zakázán, pod záminkou, že kouřil v šatně a ne v umývárně, což je jediná místnost v obytné budově, kde se smí kouřit. Nedostal tedy balíček už půl roku. Před samotnou návštěvou upozornil vychovatel manželku, že není povoleno, aby děti při návštěvě jedly čokoládu, že se na rozdíl od minule nesmí kouřit /zjevně proto, aby si Vašek nemohl vzít od manželky cigaretu/, dále o čem se nesmí mluvit, a že je prý třeba se postarat, aby děti nemluvily jedno přes druhé. Vašek byl po chřipce, ležel na ošetřovně s bolavou páteří a nemohl se ani hnout k dětem, aby je políbil. Vychovatel rozhovor přerušil - např. kašláním, aby Vaška upozornil, že o daném tématu /jednalo se o dogma o papežské neomylnosti/ mu předem také zakázal mluvit. Atmosféra návštěvy byla vzhledem k témtoto okolnostem velice tísňivá. Manželka později podala písemnou stížnost ministru spravedlnosti na jednání zaměstnanců věznice v Heřmanicích.

Pokus zaslat Vaškovi vitamíny skončil po dlouhé korespondenci nezdarem: pracovník Správy NVU tvrdí, že vitamíny /ani zahraniční ani české/ není v žádném případě dovoleno do vězení posílat.

Vzhledem k několika pracovním sobotám v listopadu neměl Vašek na psaní dopisů dost času. Nedostal dopisy od svého švagra, protože nebyly o rodinných záležitostech, ale ani od vzdálenější tetky, která naopak psala pouze o Vaškových dětech; cenzura zasahuje i do dopisů jeho dvanáctiletého syna.

Citace z dopisu:

"Věta - pokud nemáš své těžiště mimo tento svět, tak nemáš naději - je sice formulována natolik obratně /díky vágnímu termínu těžiště, aby se nevyhnula anathemu, přesto mě však pobouřila natolik, že ji použiji alespon jako příležitost k prudkému osobnímu vyznání. Rozhodně popírám, že bych měl své těžiště kdekoli mimo tento svět, protože prostě nejsem strasidlo, ba ani nelétám pravidelně na sabbaty /aby bylo možno hovořit alespon o těžišti sexuálním/ - a přesto chovám hojnou velmi dobré a prakticky nezničitelné naděje. Můj Bůh je totiž živý Bůh a Bůh živých. Já velice miluji tento svět a miluji život a jak to již v lásce bývá, jsem odhodlán se mu po částečně nebo z úplna obětovat a vydat, jestliže si to ode mne pravda a život, které v tomto světě ~~neznam~~ potkávám a na které v tomto světě bezezbytku spolehlám, žádají. Na druhé straně nejsem ochoten obětovat ani jediný vlas své hlavy nějakým mimosvětským stínům a chimérám. Ani dost málo mě už nezajímají kupecké počty s posmrtnými odměnami a tresty a rozhodně na nich nezakládám svoji naději. Upřímně řečeno mě valně nezajímají takové vyabstrahované pomysly, jako je duše a její složité posmrtné živoření /byť v teoretických uváhách mají samozřejmě svůj dobrý smysl, ale nejsou to zdroje ani předměty mé víry/. Veřím v těla vzkříšení a život budoucího věku: to by snad v obou pravověří mělo dostačit. Vím, že napadám /vyhroceně/ určitou tradici, která se navíc může legitimovat takovými výroky, jako že jeho království není z tohoto světa; o pokladech v nebi, ci o tom, kdo již zde vzal svou odměnu atd. Jenže si myslím, že se tu všude ~~nikdy~~ mluví o pravosti a nepravosti, nikoli o nějakém tomto nebo onom světě, které by stály proti sobě, a z nichž druhý by degradoval smysl prvého. A dále : jestliže se o mé spásce, o veskéře míře mého dovršení rozhoduje na tomto světě, pak zde nemohu přece nemít své těžiště, nemohu byt jen lhostejným a kdykoli k odchodu pohotovým dváckem /ne marně je sebevražda, tou nejhorší a nejen napravitelnější vinou na sobě i na Bohu/. Vždyť kdyby tento svět byl pouhým divadlem, neskutečným a nedůležitým /neboť těžiště a tedy smysl by tkvěly jinde/, k čemu by pak bylo vykoupení a proč by Bůh obětoval svého syna - pro osvězení ~~niku~~? Kdyby utrpení a smrt /a právě při pravém pochopení, ve skutečném světle/ nebyly vskutku nevýslovné strašné věci, proč bychom říkali, že se ponížil až k smrti a proč vžebec tolik cirátů kolem ukřížování - zdání jako zdání, nás zájem a naše těžiště je přece jinde - u věcí pravých. A posléze kdyby život, výslovny telesný život nebyl něčím veleďůležitým, pročpak by zmrtvýchvstání bylo tajemstvím a základním bodem naší věry? Kdo nebude jist ti mé tělo a pítí mou krev, nepřijde do království nebeského - jídlo a pití jsou velice pozemská pocínání a já je velice oblibuji. Navzdory spekulacím filozofů a předludům idealistů čerpáme svou naději z tohoto světa a života, neboť Kristus se převtlil a skrze něho a s ním a vněm je všechna čest a sláva."

Do konce trestu zbyvá Vaškovi ještě dva a půl roku.

JIRÍ DIENSTBLER
+++++

Odsouzen ke třem letům vězení v I.N.V.S., vězněn v táboře v Neřmanicích. Adresa: J.D., č. 9657/A4, dále stejná.

29. listopadu uplynula Jirkovi polovina trestu. Tentýž den podal žádost o podmíněné propuštění; stejnou žádost podali i příbuzní.

13. prosince jsme byli v Heřmanicích na návštěvě. Před návštěvou jsme byli instruováni, že smíme mluvit o ryze rodiných záležitostech, dokonce, že nesmíme vyřizovat konkrétní pozdravy - s varováním, že pokud to nedodržíme, bude návštěva přerušena. Kromě balíčku, do kterého jsme tentokrát mohli přidat trochu vánočního cukroví, jsme nesměli předat nic, ani vitamíny, ani náhradní ponožky, ani učebnice /jazykové/. Učebnice slíbil načelník věznice Jirkovi již potřetí, vždy s podmínkou, že nebude kázensky trestán. V předešlých případech se vždy našla záminka k potrestání, tentokrát trestán nebyl. Učebnice však opět povoleny nebyly. Minuly měsíc jsme také poslali na adresu vězenské lékařky pro Jirku balíček s ponožkami a vitamíny, jejichž častější výměnu má od lékařky doporučenou; balíček nám však vrátili nerozbalen /zjevně/ a bez jakéhokoli komentáře zpět.

Samotná návštěva proběhla hezky, přes zákaz při návštěvě konzumovat jsme stačili do Jirky naprat ovoce, čokoládu a oříšky. Poprvé jsme však nesměli při návštěvě kouřit. Jirka je stále veselý a optimistický, přestože se jeho zdravotní stav trochu zhoršil: prodělal chřipku a navíc trpí bolestmi v krajině žaludeční. Podrobil se řadě testů a vyšetření, ale zatím nezná výsledky. V současné době dostává injekce B 12, kalciiové injekce, chodí na rehabilitaci páteře a třikrát týdně dostává jeden litr mléka navíc.

Z jeho posledního dopisu citujeme: "Trochu mě zamrzelo, že zase o něco pěkného přicházím, ale jen na okamžik. Z určitého uhlu lze totiž života nahlížet jako sled ztracených možností. Jako jsem nikdy nelitoval ničeho, co jsem udělal, tak mne od dětství trápila a dosud dohání k zoufalství každá ztráta možnosti, kterou jsem měl a nevyužil, také ty holky, jkež jsem neměl a mohl mít a taky to, že jsem se nenaučil hrát na piano a spousta jiných věcí... je mi až komické, že když si uskřípu prst, vadí mi to hlavně proto, že by mi to překáželo ve hře na piano..."

RUDOLF BATTĚK

Je již sedm měsíců ve vazbě bez soudu, stále se vypracovává obžaloba, ačkoli vyšetřování je dávno skončeno, což je vzhledem k obvinění podle § 221 odst. 1 tr.z. svým způsobem rekord, neboť mu hrozí maximální trest jednoho roku vězení. Přes jeho velmi špatný stav /zdravotní/ odmítá prokuratura veškeré žádosti o propuštění z vazby. Manželka Rudolfa Battěka je o něm permanentně nedostatečně informována - za prvního půl roku vazby obdržela jen tři dopisy /ačkoli vězen má právo psát jednou za čtrnáct dní/: často není ani jasné, kde se nachází. V současné době je pravděpodobně ve věznici na Pankráci, nikoli však v nemocnici, kde byl před časem pouze čtrnáct dní a nebylo mu např. provedeno neurologické vyšetření, které lékařka navrhovala. Lékařská péče je celkově nedostatečná, přesto nebylo manželce dovoleno poslat mu příslušné léky. Absurdita a vykonstruovanost celého případu je zjevná již z toho, s jakými obstrukcemi připravuje prokuratura proti Rudolfu Battěkovi soudní přeličení.

PETR CIBULKA

++++++

Byl odsouzen pro trestný čin pobuřování podle § 100 tr.z. ke dvěma letům odnětí svobody. Během výkonu tohoto trestu ve věznici Plzeň - Bory byl znova odsouzen pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí k trestu odnětí svobody na jeden rok ve II.NVS. První trest mu vyprchal v dubnu 1980. Nyní je Petr umístěn v NVU Miskovice na pracovišti n.p. Precoisa /šatony/. Ještě během pobytu na Borech došlo mezi ním a dvěma příslušníky SNV k incidentu, pro který byl opět obviněn, tentokrát podle § 156/2 /napadení veřejného činitele/.

Petr je od 20.11.1980 až dosud na eskortním oddělení na Borech v Plzni. Vzhledem k tomu, že nemusí pracovat je v dobrém fyzickém i psychickém stavu. Náčelník NVU Miskovice podal návrh na přeřazení Petra Cibulky do III.NVS pro neplnění výkonové normy. Tento návrh se bude projednávat patrně v březnu 1981, a Petr počítá s tím, že k dalšímu výkonu trestu bude do III.NVS ve Valdicích přeložen.

Citujeme z dopisu: "Doufám, že moje přátele nenicíš nějakým fňukáním, to by mně vadilo! Někdo zavřený být musí, je třeba to brát jako součást života.... Pokud to, co pro mne všichni děláte, chápete jako svoji morální povinnost, i když obtížnou, je to senzační. Nechci ale v žádném případě někoho citovým vydíráním, scénami, výčitkami atd. atd. nutit, aby se angažoval v záležitostech, do kterých nemá chuť nebo o jejich správnosti není přesvědčen. Všechno, za co mne zavřeli, jsem dělal dobrovolně a uvědoměle, takže za moji činnost není odpovědný zase nikdo jiný než já sám. Doufám, že sis něco jiného nikdy ani nemyslela."

"Ze byla zrušena Jazzová sekce je veliká škoda. Doufám, že se ti pořádilo sehnat všechno, co v ní bylo vydáno. Jinak v sekci je sposta výborných, schopných a aktivních lidí, kteří ted nebudu mít co dělat a kam psát. Je mně jich líto, stejně jako 3000 zájemců o nekomerční jazz, avantgardní rock, vážnou hudbu i underground, kteří ted ztratí pravidelný přísun informací z domova i ze světa. Doufám, že se brzo najde někdo, kdo tuto mezeru zaplní, jinak mnohaletá činnost Jazzové sekce při popularizaci nekonformní kultury přijde nazmar a jí vytvořený početný kádr vzdělaných jazzových fanoušků se rozpadne a zakrni."

+++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++

Ke konci roku, kdy se v Madridu schyluje k uzavření první etapy konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě, lze učinit závěrečnou bilanci činnosti, kterou ve španělském hlavním městě vyvíjelo od zahájení konference několik set stoupenců lidských práv. Slo v podstatě o to, aby zároveň s oficiální konferencí probíhal jakýsi "paralelní Madrid", soustředující se výlučně na tzv. třetí koš heselských dohod, přesněji tedy na porušování těchto humanitárních klausulí v signařských zemích. Jak ani nemohlo být jinak, pozornost se soustředila na země s prokazatelně nejhorským vysvědčením v tomto ohledu, tedy na Sovětský svaz, Československo, Rumunsko a NDR. Bilance této paralelní činnosti v Madridu je velmi pozitivní. Byly pořádány desítky manifestací, tiskových konferencí, výstav, diskusí, byly i koncerty a hladovky, rozdaly se desetitisíce stran dokumentů

a persekuci stoupenců lidských práv v soc.zemích /západní delegace z nich nejednou čerpaly/, promítaly se dokumentární filmy a četlo se ze samizdatu. Tak se stalo, že španělské, ale i ostatní prostředky masové informace věnovali této paralelní činnosti více místa i času, než konferenci samotné."Madrid se stal na několik týdnů městem disidence," prohlásil dopisovatel francouzského listu Le Monde. Ani Sověti nemohli zcela ignorovat všechno toto dění, které Sovětskaja Rossija například hodnotila jako "intriky a provokace imperialistů".... Zvlášt velké pozornosti se těšila provolání KO-RU a Charty 77, zaslana do Madridu k zahájení konference. Na zasedání Socialistické Internacionály, které se konalo ve stejné době ve španělském hlavním městě, promluvil jako český host Jiří Lederer, zastupující pozvaného, ale na zasedání se bohužel nedostavšiho - Rudolfa Battěka.

+++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++

V sobotu 13.prosince proběhl v Paříži v sále farnosti katolického kostela v ulici de Sávres č.35 koncert na podporu nespravedlivě vězněného českého undergroundového umělce Karla Soukupa. Již několik hodin před zahájením koncertu byla zahájena výstava deseti českých výtvarníků, žijících v Paříži. Sál byl vyzdoben plakáty, jejichž text připomínal osud československých politických vězňů, např. Petra Cibulky, Jiřího Dienstbiera, Václava Benďdy, Tomáše Petříčeho aj. Informativní panel uváděl základní fakta ze životopisů Karla Soukupa a Jindřicha Tomeše a připomínal průběh jejich procesu. Při příležitosti koncertu vydali pořadatelé /francouzské a mezinárodní výbory na podporu lidských práv v Československu/ francouzsko - český sborník s texty písni Karla Soukupa. Také byl vydán plakát, který připomínal existenci fondu ve prospěch dětí československých politických vězňů.

Ve 20.30 zahájil koncert svým vystoupením Karel Kryl, který se solidarizoval s nezávislým kulturním úsilím mladých lidí v Československu. Na závěr koncertu pronesl řeč přítomný zahraniční člen VONS Zdeněk Vokatý, který promluvil o svém přátelství s Karlem Soukupem a o kulturním a ekologickém úsilí čsl.undergroundu.

Koncertu, o němž referoval francouzský denní tisk, se zúčastnilo asi 150 lidí, mj. zástupci Amnesty International, zástupci Výboru 5.ledna, A.I.D.A., Výboru pro obranu svobod v Československu, Londonova výboru, zástupce Le Mondu aj.

+++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++

19.prosince 1980 manifestovalo asi 40 lidí před československým velvyslanectvím v Paříži s tužkami a papíry a žádali osvobození spisovatele Václava Havla. Podařilo se jim vymutit rozmluvu se zástupcem velvyslanectví, který od demonstrantů přijal čisté papíry a psací náčiní určené Václavu Havlovi do vězení k tomu, aby mohl pokračovat ve své práci.

+++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++ +++